

Miraklet fra Herford

Dr. phil. A. Kaul, 1949

Henvisning

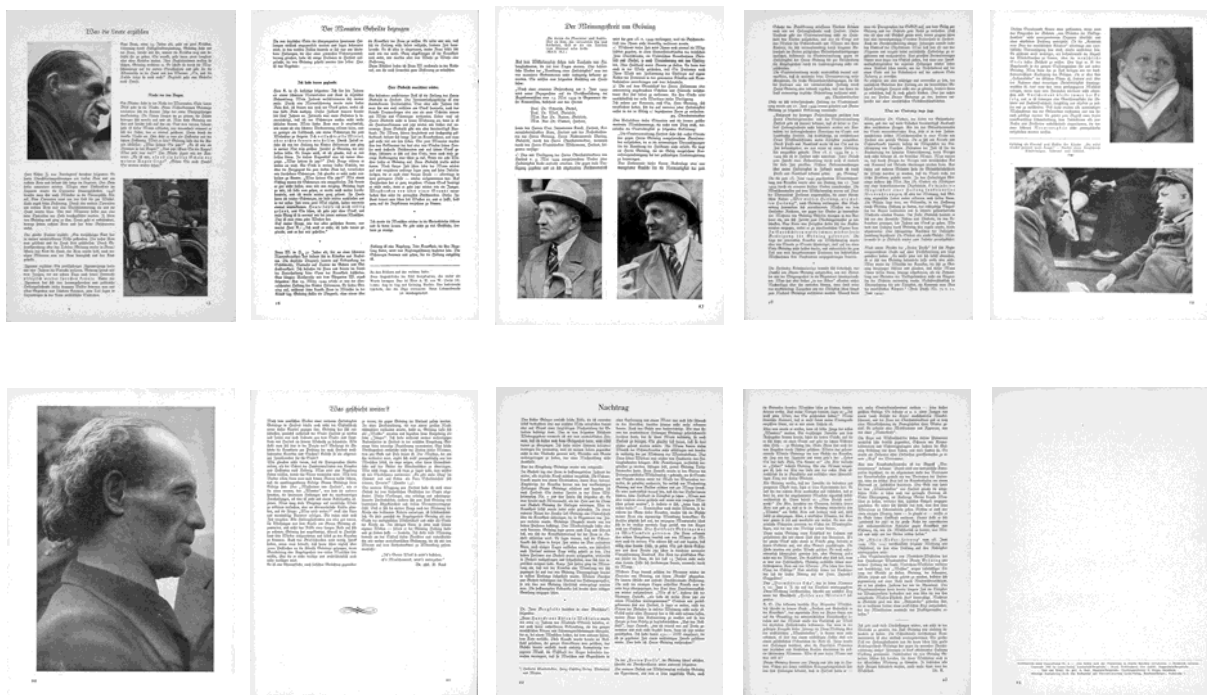
Denne oversættelse følger teksten fra brochuren "Das Wunder von Herford" af Dr. phil. A. Kaul fra 1949.

Den indscannede original med alle fotos og tilhørende billedunderskrifter, kan lastes ned under følgende Internetadresse: https://www.bruno-groening-stiftung.org/brochueren/1949-04-06-kaul_das-wunder-von-herford.orig.pdf

Miraklet fra Herford

Dr. phil. A.Kaul, 1949

”Er rådet eller værket fra mennesker, så vil det gå til grunde. Men er det fra Gud, så kan De ikke dæmpe det.”

(Apost. 5,38,39)

Min vej til Herford

Ved en tilfældig samtale med en fru R. fik jeg at vide, at hendes søster, en kvinde på 36 år, som boede i Hemsbach an der Bergstraße, siden en skarlagensfeber i 1945 lå fuldkommen lammet i sengen. Lægelig kunst – forsøgt og anvendt gentagne gange – formåede ikke at ændre den syges tilstand. Fru R. læste i en avis om mærkværdige og uforklarligt vellykkede helbredelsesresultat af en mand i Herford i W., som angiveligt skulle være i stand til gøre lamme gående, døve hørende og blinde seende. Hun havde nu til hensigt at køre til Herford med sin søster, måske var det den eneste mulighed for at befri den syge for hendes lidelse. Samtidig ville hun tage en sekstenårig dreng fra sin familie med, som siden han var to år gammel havde været døvstum på grund af en hjernehindebetændelse.

Jeg havde hidtil ikke kendt noget, hverken til den formodede mirakeldoktor eller hans helbredelsesresultater, og spurgt til råds henviste jeg til, at jeg huskede mange tilfælde, både fra fortiden og nutiden, hvor der var sket mange forskellige helbredelser gennem såkaldte ”mirakeldoktorer”, ”kloge mænd”, ”hyrder”, ”naturlæger” osv., og at man ikke uden videre skulle forkaste alt dette som ”svindel”. Man skulle dog ikke gø-

res sig falske forhåbninger, og betro sin sundhed eller sygdom til "kvaksalvere", som måske gjorde mere skade end gavn.

Jeg huskede derved et særligt tilfælde under et mangeårigt ophold i Schweiz. I Appenzell kantonen boede der i tyverne en mand, som hed Hugendobler, der også sagdes at have evner til vidundelige helbredelser, og denne person interesserede mig meget dengang. Denne mands ry var så stort, at man endnu i dag taler om ham i Schweiz. Der kom helsesøgende til ham fra alle dele af landet, og også fra udlandet, og jeg har kunnet overbevise mig om, at hans positive helbredelsesresultater var større end fejlslagene, som også må noteres. Men Hugendobleres ry varede til han døde. Hans efterfølger kunne slet ikke måle sig med ham, og blev kun naturlæge, som man træffer mange af i Appenzell kantonen.

Den schweiziske lovgivning i Appenzell kantonen er langt mere liberal, og tillader også ikkeautoriserede læger at praktisere, uden at gøre dem afhængige af bestemmelser og paragraffer, sådan som det er tilfældet hos os. Det forklarer også, at man der mere lidenskabsløst ser mange naturlæger praktisere uden den sensationelle trang til det "forbudte" eller "ulovlige", hvis succes eller fiasko lader antallet af deres patienter vokse eller svinde. Hugendobler blev gennem årtier en hjælper for den lidende menneskehed, hvad der også helt igennem blev anerkendt fra lægelig side.

Jeg understreger indledende dette, for straks fra begyndelsen at give retningslinien for, at jeg skriver sine ira et studio¹, når jeg går ind på "Miraklet fra Herford", som jeg hermed vil bekendtgøre.

Min samtale med fru R. endte med det gode råd at foretage forsøget med hendes søster, og køre til den ukendte mand i Herford. "Nytter det ikke, så skader det ikke."

Jeg havde i mellemtiden glemt denne samtale igen, til jeg efter cirka fjorten dage traf fru R. Mit første spørgsmål var naturligvis, hvordan hendes søster havde det. Det jeg fik at høre af hende, fik min interesse for tilfældet til at stige så meget, at jeg straks besluttede selv at køre til Herford for at lære den mærkværdige mand at kende, om hvem man fortalte de besynderligste ting. Som lejlighedsvis medarbejder ved udenlandske aviser, drev en arbejdsmæssig interesse mig også til det, da der – som jeg i mellemtiden hørte – også kom helsesøgende fra Schweiz, fra Belgien, England og endog fra Amerika til manden i Herford. Ved min kørsel mod Herford vidste jeg i hvert fald endnu ikke, at det, jeg der ville få at se og opleve, ville bundfælde sig i en længere afhandling, som skulle gå langt ud over rammerne for en avisartikel. Efter min tilbagevenden blev jeg bestormet med så mange spørgsmål om mine oplevelser, at jeg besluttede mig til at lægge mine beretninger og det righoldige billedmateriale ind i denne brochure, for også samtidig at give de troende og tvivlende et bevismateriale, som de selv kunne tænke over.

¹ latinsk motto, på dansk: uden vrede og iver

Min beretning er sandfærdig, og holder sig kun til en dokumentation, jeg har kunnet se med mine egne øjne. Jeg har også kontrolleret rygter og talt med helbredte. Jeg stod selv blandt massen af helsesøgende foran huset på Wilhelmsplatz nr. 7 i Herford, jeg tilbragte en nat i "Mirakeldoktorens" hus, og har i hans umiddelbare nærhed iagttaget alt, hvad der foregik her. Jeg har talt med gejstlige og læger, læst avisberetninger, talt med lamme, blinde, skrantende og invalider, jeg har set nød og elendighed, og jeg har lært myndighedsbureaukrati og afmagt at kende. Tre dage og tre nætter har jeg været i Herford, har arbejdet, forsket og forsøgt at finde et svar på de allerede i dag millioner af menneskers bevægende spørgsmål om mysteriet i Herford. Jeg har vogtet mig for at falde som offer for en massepsykose, ligesom jeg også afviste at bøje mig for småborgerlig indbildskhed. Hvad religionen, hvad videnskaben har at sige om Herford, må være fri for meningskamp om "for" og "imod". Historien har tit nok lært os, at kættere blev brændt på bålene. I denne meningsstrid om Herford er der farisæere og skriftkloge på den ene side. På den anden side står denne mand fra Danzig, som pludselig dukker frem af mørket. Den ene påberåber sig sin videnskab, den anden sin Gud. Ingen kan lyve sig fra, at Bruno Gröning har helbredt mange syge, som hidtil har været regnet for uhelbredelige. Den traditionelle lægekunst skynder sig at forklare, at det ikke er noget usædvanligt, såfremt det drejer sig om sygdomme, som har deres oprindelse i det sjælelige. Men der bliver ikke sagt, hvorfor den traditionelle lægelige indstilling hidtil har haft så lidt succes med denne behandlingsmetode. Eller er disse tilfælde så få, at man hellere helt tier med det? Den "nye helbredelsesmetode" i Herford er i hvert fald den opsigts værd, som man gør ud af den.

*

"Menneskehedens hele jammer griber mig!"

I tusindvis kommer de syge og skrantende til den lille westfalske by, som skjuler mirakeldoktoren bag sine mure. Med busser, lastvogne, personbiler, med tog og til fods, med hestekøretøjer og på cykel, på små trækvogne, i kørestole og i ambulancer. – Dag og nat kommer menneskemasser til Herford på Wilhelmsplatz, som den protestantiske kirke rager op over, til hus nr. 7, hvor Bruno Gröning har fundet husly hos forældrene til deres af ham helbredte barn. Den menneskelige elendighed, som her åbenbares, er rystende og grænseløs, i de omliggende haver og arealer sidder de syge, står ligestolene, bårerne, i dage og nætter venter de ankomne på helbredelse.

Natten til den 17. juni 1949 ville politiet inkvartere omkring 50 mødre med helt små børn i barakker for natten; men ingen henstilling hjalp, de veg ikke fra deres pladser, og heller ikke regnen, som satte ind, fik menneskene til at gå bort. Her strømmer de sammen fra alle egne af Tyskland, de håbløse og besværede, unge og gamle, kvinder, piger, børn, fra alle stillinger og samfundslag, amerikanere, englændere, belgiere, schweitzere, svenskere, ungarere, polakker, ja selv sigøjnere, som efter den vellykkede helbredelse af et stumt sigøjnerbarn indfinder sig her i skarer. Lamme, blind-

de, døve, et samfund af elendighed og nød. Arme mennesker, om de nu sidder i luksuvogne, eller møjsommeligt bevæger sig frem på deres krykker. Håbløse og håbende, trætte og fortvivlede, på hundreder og tusinder af måder, kun med det ene ønske: at blive helbredte! Ingen af dem spørger jo, om det, der sker her, er godkendt af myndighederne, en øvrighed eller et ministerium, om videnskaben er for eller imod, om den, der skal helbrede dem, er en Messias eller en skriftklog, de vil helbredes for deres menneskelige pine, de vil igen være handlekraftige mennesker, de vil blive raske igen.

Mellem denne menneskelige elendighed og den stående strid om Bruno Gröning, gaber en afgrund af utilstrækkelighed. Tvivlerne, skeptikerne, de sensationshungrende, konkurrenterne, de misundelige, sludrechatollerne, skabekrækkerne, de indbildske og de arrogante melder sig. De tror alle, at de har noget at skulle have sagt, at de repræsenterer lov og ret, og skal beskytte den offentlige orden og sikkerhed. Stillet overfor synet af denne elendighedens rystende sprog, skulle de alle tie og stumt vende sig bort. Når et menneske, der i tyve år har ligget lammet i en stol, et levende lig, pludselig rejser sig, og med usikre skridt går sin vej, så er der sket noget uhørt, som ligger hinsides det daglige.

For ham og for os er der sket et mirakel, som man ikke formår at begribe, heller ikke, når man med megen kløgt dissekerer det og henviser til, at der endnu ikke er ført noget eksakt bevis for, at Gröning har helbredt en virkelig – og ikke en indbildt – sygdom. Om den halvfjerdsårige fru Klimphove fra Ennigerloh i W., Ostenfelderstr. 123, som var lam i syv år, var ”indbildt” eller ”ægte” syg, det må lægerne afgøre, som hidtil har behandlet hende uden resultat. Kendsgerningen, som jeg bevidner, er at den gamle kvinde den 16. juni 1949 klokken ca. 14, efter hele syv år, uden fremmed hjælp rejste sig fra sin stol og frit bevægede sine arme. Det hører for mig til de ”mirakler”, som ligger hinsides den snævre menneskelige forstands erkendelse, som vi ikke fordrende kan trænge ind i med regning eller beregning.

*

Udtalelser fra Gröning

”Vi vil ikke skælde ud på lægerne. De har alle gjort, hvad der var menneskeligt muligt for at hjælpe mennesker.”

*

”Vogt jer for de mærkede! Det er ikke de fysisk vansirede og forkrøblede. Det er dem, der ikke har troet, og som har mistet den guddommelige tro. Det er de uhelbredelige.”

Mennesket Bruno Gröning

De, som for første gang kommer sammen med denne mand, har på ingen måde fornemmelsen af fremmedhed. Man finder tværtimod straks en indre forbindelse til dette mærkværdige menneske, hvis høje pande med den skarptskårne profil udtrykker forstand og vilje. Det lange, bølgede hår, som falder ned i nakken, giver kraniet et imponerende præg. "Som en skuespiller i Oberammergau passionsspillene", siger min ledsagerske, ikke med urette. Men det mest indtryksfulde er Grönings blågrønne øjne, der under de fremhævede bryn skuer tankefuldt ud i det fjerne. Når de hviler på en overfor ham, trænger disse blikke som gennem en glasvæg. Det solbrændte, smalle ansigt, som trods de energiske folder om munden udstråler godhed, bærer et tilbageholdt præg af sorg. Jeg har ofte set ham tale med syge, og jeg havde altid det indtryk, at han indvendigt græd over denne nød og menneskelige elendighed, som viste sig for hans øjne. Bruno Gröning er en mand af folket. Forfængelighed er ham lige så fremmed som skaberi; hans berømmelse, som på kort tid gør hans navn kendt i hele Tyskland og langt ud over grænserne, har ikke formået at tvinge ham ind i rollen som stjerne eller prominent person. Jeg havde den sjældne lejlighed, at kunne tilbringe flere timer sammen med ham, og fra hans ellers så tavse mund at høre noget fra hans liv. Han holder ikke af at blive overfaldet med spørgsmål, man må lade ham selv fortælle. Ofte ser det også ud til, at han kender sin overfor siddendes tanker, og med sin tale umotiveret knytter sig til det, man netop selv lige har tænkt. Så taler han igen som til sig selv alene, og det virker, som om han har glemt sin partner. Hans øjne er derved rettet mod det fjerne.

Ud over sin særlige kærlighed til cigaretter og stærk bønnekaffe, har Bruno Gröning personligt næppe noget behov. Hans tøj er enkelt og beskedent, ansigtet ofte fuldt af skægstubbe, "fordi jeg ikke har tid til altid at bekymre mig om denne luksus ..." Han bor i de taknemmelige forældres hus, hvis syge barn, som nu igen leger glad i haven, blev helbredt af ham. De drager omsorg for ham, og fru Hülsmann må udvikle en overbevisende veltalenhed, hvis hun skal få ham til at spise. "Han spiser næsten intet, og har i mere end tre måneder næsten ikke sovet." Fem minutter "blot for at strække lemmerne" er nok for ham. Gröning rækker sine arme i vejret, og lukker øjnene nogle sekunder. "Ser De, nu har jeg fået søvn nok!" Hele huset bekræfter denne kendsgerning for mig.

Jeg har også kunnet overbevise mig om, at Bruno Gröning hverken forlanger eller tager imod penge for sine helbredelser. Posten bringer dagligt over 2.000 breve, flere hundrede anbefalede breve, over 300 telegrammer, og bjerge af pakker og småpakker. Han har strengt pålagt sine medarbejdere at lade penge fra brevene og de uåbnede småpakker gå tilbage til afsenderen. "Jeg er fattig, og vil vedblive at være fattig. Og ingen kan købe sig til sundheden!"

En besøgende har budt 10.000 DM for at få adgang til huset og blive helbredt. Gröning har tilbagevist dette krav: "Jeg foretager ingen helbredelser som køb og salg! De fattige og de rige er jo i grunden lige fattige. Hvad tror De ikke, jeg allerede

har fået tilbudt? Biler, luksusvogne, så mange jeg ville, villaer, herregårde, slotte, penge, guld, alt blev lagt for mine fødder. Sig det til Deres læsere, så løgnerne tier. Skal jeg hente Dem hundrede personvogne? Jeg får dem straks leveret. Fra enhver, når jeg bare vill!" Gröning bliver ophidset ved at sige dette, og hans ellers så rolige stemme bliver højere og næsten kynisk. "Jeg har intet! Jo, jeg har tyve pfennig i lommen!" Han krammer sin jakkelomme om, og lægger to krøllede tipfennigsedler på knæene, og som om han taler til sig selv, fortsætter han; "Når jeg har brug for en bil, så er det mine taknemmelige helbredte, som altid er rundt om mig. Jeg behøver slet ikke at sige noget, de er der netop, om det er nat eller dag!"

Det er også karakteristisk for denne mand, at han afviser alt dødt fra sine omgivelser. Han tager ikke imod afskårne blomster, fordi han finder det formasteligt at tilintetgøre livet. Han læser heller ikke aviser og offentliggørelser om sin person. Når han får overrakt en hadefuld artikel fra en af sine medarbejdere, skubber han med en foragtelig håndbevægelse bladet til side. "Jeg har ikke tid til det!"

*

De efterfølgende sentenser er plukket ud fra en tale og fra personlige samtaler.

*

"Det vil jeg lade jer vide: Mennesket, der tælles med som menneske, der har den guddommelige tro i sig og lever i den, eller som er parat til også at optage den i sig: Dette menneske er hjulpet for alle tider."

*

Tidligere havde jeg et eller to vidner. I dag er det allerede et lille folk. Men vent, og tag dette til jer. Det vil ikke være tomme ord. Alle som er her, vil være i stand til at tage helbredelsen med hjem, også for deres pårørende. Det beviste det store antal fjernhelbredelser for jer. Mennesker, der allerede var i dødens magt, er undsluppet den. Nøjagtigt som jeg har sagt det, er det sket."

*

"Døden er min ven."

*

"Helbredelsen er det mindste, jeg er i stand til. I vil få mere at vide om det. Det vil hensætte jer i stor forbavselse."

*

"Alle mennesker må engang dø. Hvor kødet ikke mere sidder på knoglerne, der er døden ikke mere fjern."

De blev helbredt

Indledende bemærkning: De efterfølgende registrerede tilfælde har jeg iagttaget på nærmeste hold, og kan til enhver tid bevidne, at det, som er beskrevet her, er sket for mine øjne. Jeg undlader at komme med egne kommentarer til det, for at overlade til mine læsere selv at finde et svar på det.

Racerkører Hein Müller, lammet i tyve år

I en rullestol sidder en mand, som må tjene til sit brød med sin guitar. For mange år siden var navnet Hein Müller, racerkører hos DKW, et begreb i sportsverdenen. I 1929 styrtede han med motorcyklen ved et løb i Köln, og en lovende karriere fik en brat ende. En beskadigelse af rygraden og en derpå følgende nervesygdom, førte til diagnosen: uhelbredelig. Indtil 1941 slæbte han sig møjsommeligt frem ved to stokke, og siden den tid har den otteogfyrreårige været bundet til sin kørestol. Da han efter tabet af sin forretning og gennem valutareformen var blevet berøvet sine sidste pengereserver, er han nu tvunget til at friste sin tilværelse gennem sine medmenneskers gavmildhed.

Tilfældigt kommer han til Herford, den hjemløse, og fik den 15. juni 1949 en fjernbehandling i gården til huset på Wilhelmsplatz nr. 7. Han mærker, at der foregår noget i hans indre, som han i første omgang ikke kan begribe. Han rejser sig fra kørestolen, og tager nogle vanskelige skridt på sine stokke. På dagen for Kristilegemesfest [torsdag efter trinitatis] ser han Gröning for første gang, fordi han vil takke ham personligt. Han stiger ud af sin kørestol, går med vaklende skridt hen til Gröning, og med tårer i øjnene trykker han taknemmeligt hans hånd. Seksten meter går han uden stokke, for de omkringstående et synligt bevis for hans gådefulde helbredelse. "At jeg kan gå igen, er et Guds mirakel!" Med deltagende ord forhører Gröning sig om denne mands skæbne, der står foran ham. "Hvad lever De af?" Med en håndbevægelse pegende på sin guitar svarer manden: "Jeg har ikke andet tilbage end den. Jeg har kæmpet med myndighederne, og har fået hjælp af bekendte." "Og De vil skrive til mig? Hvor bor De?" "Jeg bor ingen steder, jeg har ikke noget hjem!" "Så går det Dem ligesom mig. Jeg har heller ikke noget hjem. Men jeg vil hjælpe Dem, så vidt jeg kan!" En, som er blevet helbredt af Gröning, vil overrække ham et pengebidrag. Gröning giver pengene til manden i rullestolen, ham skal det hjælpe.

"Stokken behøver De ikke mere!"

Bruno Gröning har taget stokken fra denne kvinde. "Stokken behøver De ikke mere!" Den helbredte tøver, går så nogle skridt uden stok. I begyndelsen endnu noget stift og ubehjælpsomt. Når muskulaturen igen er blevet strammet, og de første øvelser i at gå er overstået, vil hun igen kunne gå som ethvert normalt menneske.

Lammet i syv år – helbredt på et øjeblik

Jeg følger Bruno Gröning som hans skygge. Han er ikke irriteret over denne nysgerighed, men af og til rammer et blik mig fra hans hjertensgode og forskende øjne, og mange gange flyver der som et beklagende smil over hans mund. En "ikketroende". Han bliver uden grund stående og ser ind i kameraet, som om han ville sige: "Hvorfor gør I så meget ud af min person. Lad mig dog virke, min tid er jo så kort."

Et blegt drengesansigt ser op på ham, et ganske alvorligt tilfælde af børnelammelse. Han læner sit hoved mod dette uskyldige barnehoved, og taler sagte med drengen. Fra de trætte barneøjne lyser en glans af håb og glæde. Gröning bliver minutter i denne stilling, og jeg ser, at han tørrer tårer af sine øjne. "Du bliver rask, min dreng!" hører jeg ham sige, da han går bort.

En lastbil der venter et stykke borte, har stået her otteogfyrre timer. Tretten syge fra Ennigerloh i W. håber på Herforder mirakelmanden. Her det samme billede som tidligere. Gröning taler lavt og roligt med folk, lægger hånden på skulderen af en og anden og giver dem sit billede. Der sidder den syvoghalvfjerdsårige bedstemor, fru Klimphove fra Ennigerloh, Ostenfelderstraße 123, som har været fuldstændig lam i syv år. Hænderne ligger slapt i hendes skød. Ved siden af hende sidder en døv, så megen nød og elendighed i så snævert et rum. Vi går videre. Da kommer pludselig ejeren af denne vogn, hr. Bernhard Goldstein, Ennigerloh, Ostenfelderstraße 46, der har kørt sine landsbybeboere til Herford, højt råbende løbende bag ved os: "Hr. Gröning, hr. Gröning, kom hurtigt! Fru Klimphove har rejst sig!" Gröning vender langsomt blikket mod himlen og hvisker næppe hørligt: "Jeg ved det."

Jeg iler tilbage til vognen, og ser der følgende billede: I forgrunden står den gamle fru Klimphove hulkende og med hænderne løftet i vejret: "Jeg kan ikke fatte det, jeg kan ikke tro det, jeg kan stå og bevæge mine arme! Herre Gud, du har hjulpet mig!" Beboerne i Ennigerloh falder grædende og råbende i hinandens arme. Hr. Goldstein, en kraftig stor mand, hvis hænder taler om, at han godt kan tage fat og ikke er pylret, forkynder for enhver, der vil høre på det, at han ved Gud sværger på, at han i syv år ikke har set fru K. gå! Ved dette ruller tårer af rørelse og glæde den brave mand over ansigtet. De omkringstående er så henrevne af dette rystende billede, at de må kæmpe med tårerne. Den gamle Bedste kan slet ikke falde til ro, endnu ved bilens afkørsel, vinker hun med begge hænder til mængden. En ovenud lykkelig blandt lykkelige.

En læge, tre patienter, tre stole

Blandt de helsesøgende, som natten fra den 17. til den 18. juni 1949 opholder sig i huset Wilhelmsplatz nr. 7, befinder der sig også engelske mænd og kvinder, som har hørt Grönings ry. En tysk læge er netop ankommet med tre af sine patienter: En ung mand med lunge- og knogletuberkulose med stivnen af det venstre ben, en dreng med lammelse af begge ben, en ung pige med nervøse, kroniske hovedsmerter.

Gröning stiller ingen diagnose. Til den tuberkuløse unge mand siger han direkte, at han især skal lægge mærke til knoglerne på det venstre ben. "Hvad mærker De nu?" "En varm strøm løber gennem min krop." "Og nu?" "Det kribler i venstre ben." "Nu løfter De Deres ben lige så højt som jeg!" Gröning demonstrerer det, og løfter sit bøjede ben op i højde med maven. Den unge mand tøver. "De kan gøre det, lige så godt som jeg!" Uden synlig anstrengelse bringer den syge benet, der tidligere var lammet, i den befalede stilling. Overrasket ser han skiftevis på sit ben og på sin læge. "Er det virkelig muligt, at jeg kan bevæge benet?" "De bliver rask, men det går langsomt med Dem. Skriv til mig!" Og henvendt til lægen: "Hold mig løbende underrettet!"

Drengen, som er lam på begge ben, sidder med to krykker ved siden af sin mor. "Rejs dig, min dreng!" Moderen afbryder: "Han kan ikke rejse sig, han er jo lam!" Gröning drejer hovedet: "Det skal De ikke sige!" slår han næsten hårdt ned på hende. "De holder jo Deres barns sygdom fast! Rejs dig, min dreng, du kan gøre det!" Røde pletter på det smalle barneansigt, munden sitrer, og tårerne triller fra øjnene. Grebne ser de talrige mennesker i rummet, hvordan drengen rejser sig op fra stolen, og nu står der, alene, uden sine krykker: "Og kom nu hen til mig!" Med usikre skridt går han hen til Gröning, der rækker ham hånden, og længe ser ham i øjnene. Kærligt stryger han over barnets hoved, og sender ham tilbage til moderen: "Øv langsomt videre, forlang ikke for meget, benene er endnu for svage! Brug endnu krykkerne på hjemvejen, men dem kan du snart smide væk!" Lykkelige barneøjne og en lykkelig mor er takken.

Den unge pige med de kroniske hovedsmerter er allerede helbredt, før Gröning taler til hende. Nej, hun har ingen smerter mere. "Vil De have smerterne igen?" "Nej, nej, for Guds skyld, nej." kommer det fra læberne.

Og lægen? Han har tavst set på, hvad der skete. Han rækker Gröning hånden: "Hr. Gröning, jeg står helt til Deres rådighed, jeg vedkender mig Dem!" Gröning: "Jeg giver Dem tre stole fri for Deres patienter! Tag de tunge og også de lette tilfælde, og giv mig besked. Om fjorten dage hører De fra mig igen!"

Telefonen ringer vedvarende. Opkald fra sygehuset i B.. En kvindelig patient spørger indtrængende efter Gröning. "Sig, at jeg ikke kan tage af sted. Jeg har nok at gøre til i morgen tidlig, men jeg vil hjælpe. Noter, hvad klokken er. Ring til mig igen i morgen tidlig klokken 9!"

Igen et opkald: "Ja, jeg har lovet at jeg kommer. Klokken fem kører vi herfra. Jeg er der og hjælper!"

*

En ung dame fra Herford. Nervebetændelse, uden at sluge en masse tabletter går det ikke mere, ingen søvn og frygtelige smerter. Hovedet kan ikke drejes. Kort behandling. Hovedsmerterne er væk, hovedet er klart: "Drej hovedet til venstre!" Det går. "Nu til højre!" Smerter. "Endnu engang til højre!" Det går allerede lettere. Venstre, højre, venstre, højre. Hovedet drejes som ved en gymnastikundervisning. "Det går vidunderligt i øjeblikket!" "I øjeblikket? Hele Deres liv er jo kun et øjeblik. De mener, det går igen som tidligere! Men tænk ikke mere på Deres lidelse, og De er rask!"

*

En halvfjerdsårig. Har i fire år lidt af rystelammelse. Nu står han der, uden stok, helt rank. "Jeg er befriet for min lidelse!"

*

Endnu talrige andre eksempler. Man skriver det nemmere, end det opleves i virkeligheden. Ord, bag hvilke det skjuler sig megen lidelse, timer, hvor det drejer sig om afgørelser. Han er en givende, der ikke bliver træt. Cigaretterne slukkes ikke, rummet er indhyllet i en blå sky. Det er langt over midnat. Byen sover. I huset på Wilhelmsplatz nr. 7 har man ikke tid til at sove ...

*

"Det kommer ikke an på mig lille menneske, og heller ikke på Guds almagt. Det kommer udelukkende an på mennesket selv."

*

"De som er blev helbredt, og igen falder tilbage, er blevet svage i troen. Når de får reguleringssmerter, så bliver de svage, og tænker kun på deres lidelse. Kun de som følger mine ord, vil få et nyt liv."

Landsmanden fra Zoppot

Bruno Gröning er danziger. På sit slips bærer han en lille nål med Danzigs våben. En landsmand fra Zoppot spørger ham: Hans lammede barn ligger på sygehuset, det står meget dårligt til, og i sin fortvivlelse henvender han sig til ham. "Når De kommer hjem, vil De se, hvordan Deres barn bevæger sig!" To glade øjne takker ham.

En natlig massehelbredelse

Trefiretusinde mennesker har i aftentimerne den 17. juni 1949 samlet sig på Wilhelmsplatz foran huset nr. 7. Sunde og syge, støttet på krykker, i kørestole, på sygebårer, længselsfuldt ventende på det øjeblik, hvor Bruno Gröning træder ud på altanen. Stemmevirvaret trænger her op til værelset, hvor syge fra England venter på deres helbredelse. Deriblandt befinder sig også hustruen til en højtstående engelsk officer fra den britiske besættelseszone.

Fra den nære protestantiske kirke, lyder det tredje kvarterslag før kl. 22. Gröning træder med sine medarbejdere frem gennem fløjdørene, bifaldråb og klapsalver modtager ham. Tavst ser han på den forventningsfulde mængde. Der er blevet så stille som i en kirke. Skytotter driver over den mørknende aftenhimmel, vinden suser i trækroneerne.

Med dyb, blød stemme, næppe højere, end når man taler til sig selv, siger Bruno Gröning: "Mine kære helsesøgende! At I har måttet vente så længe, er ikke min skyld. I går så det endnu anderledes ud, og nu ser det igen anderledes ud. At jeg kan noget, har jeg allerede bevist mangfoldige gange. Menneskelige befalinger tager jeg ikke imod. Jeg har løst ting, som I kalder mirakler, men det er ingen mirakler, det er selvfølgeligheder. Et menneske kan ikke bevirke mirakler, men heller ingen mennesker er i stand til at kunne gøre sådan noget, som I ser her. Man vil måske forhindre, at I bliver sunde, men alligevel bliver I sunde. Det er heller ikke nødvendigt, at jeg er her. Jeg helbreder jer alligevel. I årtier lammede kan gå igen, blinde bliver seende igen, og døve hører sproget igen. Og om de begraver mig i jorden i en regntønde, så sker dog det, som skal ske. Det kan ikke holdes tilbage. Det er ikke tilfældet, at jeg skal hjælpe alle mennesker. Jeg ved, at ti af hundrede ikke reagerer. De der spotter Vorherre og ikke har troen, kan ikke hjælpes. Når man helt vil forbyde min hjælp i Tyskland, er jeg tvunget til at tage til udlandet, men heller ikke da vil noget ændres her. I hele verden skal helbredelsen fuldbyrdes." Ved disse ord trænger en kvinde herop under stønnen og smertenslyde; Gröning vender ganske langsomt sine øjne i denne retning, jammeren går over i en hulken, og ender i en spændt stilhed. Kvinden retter sig op.

"Alle mennesker, ligegyldigt af hvilken nation, race eller religion, er værd at blive hjulpet. Vi er alle Guds børn, og har kun én far, og det er Gud. Han alene kan hjælpe os ud af nøden og elendigheden, som vi må bære. Alt sker efter hans vilje, også når jeg ikke er hos jer. Hvad jeg har, vil jeg bringe jer, også mit liv. Selv om jeg stadig er fattig, er jeg dog det rigeste menneske på jorden, fordi jeg kan hjælpe. Kun et vil jeg ikke have, nemlig tak! Tak Vorherre, han alene er det, når det skal lykkes. Mit liv tilhører alle mennesker, og derfor er hvert minut og hvert sekund kostbart. Der skal være færre ord og desto større handlinger. Jo større lidelser, desto længere regulering. Det gode i mennesket skal fortrænge det dårlige. Han bliver vejet efter sin handling, og dersom han ikke bliver fundet for let, så forbliver han i håbet om helbredelse. Kast jeres lidelse fra jer!"

Pludselig løber en ældre mand med tårefyldte øjne oprejst gennem mængden, i den ene hånd bærer han en klapstol, som hans familie har sat ham på. Hans højre ben var helt lammet, også den venstre hånd var død og stiv. Han står nu her midt i mængden, og går uhindret, om også lidt tøvende omkring. Hans hånd er endnu blå og noget opsvulmet.

"Du er blevet hjulpet, fordi du har troet! Løft jeres arm, I som har lidelser og smerter!" Tusinde arme løftes op. "Og nu skal I ikke mere mærke nogen smerter." Der er nu kun nogle få arme, der bliver løftet.

"Jeg vil komme til jer overalt i Norden og i Syden, i Vesten og Østen, så I ikke er nødt til at komme! Jeg vil lade jer vide, hvor I kan vente mig. Gud give jer alt godt!

Hundreder af råb trænger herop. "Kommer De også til München, til Stuttgart, til Heidelberg, til Kiel, til Bodensee?"

Da jeg forlader Grönings hus to timer efter midnat, står stadig hundreder ventende foran porten, ventende og forventende. Og oppe sidder manden, der ikke bliver træt og ikke kender til søvn, midt i de syges lidelser, og hjælper dem. Tankefuldt går jeg til mit hotel. Sene gæster opholder sig i spiserummet, et kapel spiller, dansepar drejer rundt. Mine tanker iler tilbage til den mærkværdige mand i huset Wilhelmsplatz nr. 7. Han sidder der med lidelsesbesværede mennesker, som han kæmper for. Om to timer må han køre 180 km. Til en alvorligt syg på sygehuset, som kalder på hjælp. Spotterne skulle forstumme og tvivlerne tie, for det betyder et himmerige for den, der er rask, og livet for den helbredte. Hvor små forekommer ikke øvrighedens paragrafrytters bladren i akterne, overfor det umådelige og dog tilstedeværende noget, som man kalder mirakler, men ikke skal tilbede. Hvor forstanden synes for lille til at fatte og ordne alt, vogter man sig for indbildskhed og hovmod. I den sidste nød bliver mennesket lille og håbende.

"Hvis I har tro som et sennepsfrø, kan I sige til dette bjerg: Flyt dig herfra og derhen! Så skal det flytte sig; og intet vil være umuligt for jer." (Matth. 17.20)

Gröning taler:

Jeg er også blevet hånet og grinet af. Men jeg går hele tiden videre. Jeg behøver ikke at tale højt. Lyden går hen til de lidende, og hver modtager det, som de allerede længe har længtes efter! Jeg er kun formidleren, alene troen formår alt. Og igen: Takken tilhører ikke mig. Den tilhører ene og alene Gud!

Den, der søger og længes efter døden som forløseren, kan jeg ikke tage mig af, der er min hjælp forgæves.

Han går, han går!

I en firedørs personbil ligger en otteogfyrreårig mand, hr. R. H. fra Duisburg. Han er lam, har en hjælpeløs krop. Hans familie har lagt ham i bilen på puder for at køre til mirakeldoktoren i Herford. De har nu allerede ventet her i dagevis. Hvor mange helbredelsesforsøg er der ikke allerede foretaget på den syge sengebundne i disse lange ti år, hvor mange forhåbninger blev skuffede, til det resignerede given afkald kom. En ny lysstråle lyser nu op i hans arme liv, måske er dette den eneste mulighed for redning? Torsdag den 16. juni, det er Kristilegemesfest 1949, venter han, som mange andre tusinder, på den mærkværdige mand. Bruno Gröning træder hen til bilen. Han bøjer sig langt ind og snakker sagte med den syge. Efter minutter går han nogle skridt bort fra den. Med den lamme sker der en forvandling. Han trækker sine ben til sig, og rejser sig stønnende op. De døde ben, som tidligere hang slapt ned, får pludseligt liv igen, og der skete det mærkværdige, det vidunderlige: Hr. H. kryber ubehjælpsomt og besværligt ud af den smalle vogn, helt alene og uden hjælp. Familiens øjne stirrer, pulsslagene sætter ud i nogle sekunder, et eneste skrig trænger ud fra det indre af bilen: "Han går, han går!" Hulkende ser disse rystede mennesker den tidligere lamme gå rundt om bilen, som en besat gør han slingrende bevægelser, hele tiden rundt i kreds, han slår buer og vakler, men han kan gå! Gurglende lyde kommer fra hans mund, svedperler står på hans pande: "Vorherre har hjulpet os!" Tungt åndende læner den helbredte sig mod bildøren, han kan ikke fatte det, må forsøge endnu engang, om ikke et drømmebillede driller ham. Nej, han kan gå!

Tavst står Bruno Gröning ved siden af. Han lægger sin hånd på den helbredtes skulder, og formaner ham stille til at gøre det langsomt, og ikke overanstrenge sig. "Hav tålmodighed, De er helbredt. Men det varer endnu nogen tid!"

Nu går det uden stok

Hr. A. H. fra Wahrendorf*, 58 år gammel, har også allerede siddet her længe og ventet. I ti år har han bevæget sig møjsommeligt frem med stok. Han kom til Herford med håb om, at også han ville blive helbredt, og han blev hjulpet. Han kan ikke fatte, at han nu skal gå alene uden stok. Med begge hænder vil han takke Gröning: "Tak ikke mig, tak Gud!"

*) Hvor der i denne beretning kun er anført forbogstaver, sker det efter vedkommende persons udtrykkelige ønske. Forfatteren.

Hvad folk fortæller

Hr. Cäsar Z. fra Rottingdorf beretter følgende: Han havde gennemblødningsforstyrrelse i venstre ben og højre arm, og lå længe på lazarettet. Benet skulle have været amputeret. På grund af en fuldtræffer på lazarettet blev operationen udskudt. I 1948 bragte man ham på en kirurgisk klinik i Münster. En operation rundt om kroppen til hvirvelsøjlen gav ingen bedring. Ved en operation af den højre arm, kom der en forværring, og hånden blev blå. For tre måneder siden skulle der være foretaget en ny operation på halsen. Z. hørte om Gröning, og gik til ham. I dag går han uhindret, bevæger sin højre arm, og har intet besvær mere.

Samme patient fortæller: "Et treårigt barn stod i min umiddelbare nærhed. Den højre arm var lam, og hånden hele tiden lukket. Ved samtalen over telefonen (Gröning opholdt sig i Bonn) åbnede barnet hånden, armen blev varm, efter få minutter kunne armen bevæges, og barnet var helbredt.

En sigøjner fortalte; "En tolvårig sigøjnerdreng havde mistet sit sprog som fireårig. Gröning talte med drengen, der på ottendedagen efter sin hjemrejse pludselig kunne tale igen. Det rygtedes blandt sigøjnerne, og talrige helsesøgende fra dette brune folk, kommer nu fra alle egne og lande i Europa, til dels i luksusvogne, til den lille westfalske by.

En kvinde, omkring 27 år, går på to krykker, lammet gennem hofteledsbetændelse. Gröning står foran kvinden, taler med hende, tager krykkerne væk, og befaler hende at gå. Hun vakler, går så godt nok langsomt, men uden krykker videre. Hendes ledsagersker vil støtte hende, Gröning forbyder det. Han sender hende gennem menneskemængden til den anden vejside, og giver hende dokumentmappen i hånden med ordene: "Så, og tasken kan hun også bære!" Lykkelig går den helbredte hjem.

Nat for øjnene

En blind står i rækken af ventende. Hans tomme blik vandrer i natten. Da Gröning kommer nærmere, forandres den omkring fyrreåriges stive træk mærkværdigt. Læberne begynder at sitre, hænderne bevæger sig nervøst op og ned. Nu står Gröning foran ham, og taler sagte til ham. Siden han var fire år, har denne mand været blind, kun drømmeagtigt husker han lyset, han så engang. Så brød den mørke nat frem. Her står han nu som håbende med sit sidste håb. Vil det ske? Gröning lader ham lukke øjnene: "Hvad mærker De nu?" "Der er som en brænden i øjnene!" "Og nu åbner De øjnene! Hvad sker der nu?" Den blinde tøver med svaret: "Det er, som om der ligger et lyst skær for mine øjne!" "Gå nu hjem! De bliver seende igen!"

Helbredte bevidner måneder efter

Da de overbevisende spontane helbredelser i stor udstrækning bliver betvivlet fra lægelig side, og der endog bliver påstået, at det i de fleste tilfælde kun drejer sig om tilsyneladende helbredelser, som snarere kan sammenlignes med en tidsbestemt smertelindring, har jeg opsøgt nogle personer i Herford, som skulle være blevet helbredt af Gröning. Her er resultatet:

Jeg har troet på det

Hr. K. i H. bekræftede følgende: Jeg har i årevis lidt af en alvorlig nervelidelse, og var i lægelig behandling. Min tilstand forværredes stadig. Gennem en nervelammelse blev mit venstre ben stift, jeg kunne kun gå med stok, hvorved jeg trak det venstre ben efter mig. Denne tilstand har varet i fem år. Af og til var mit befindende så påvirket, at jeg ikke kunne sove for smerter. Min venstre arm var så ømfindtlig, som om jeg havde lidt en alvorlig forbrænding, og et vindpust var nok til at få smerterne til at stige til vanvid. Jeg forsøgte alle midler, men intet kunne hjælpe mig. Tilfældigt hørte jeg om Hülsmanns barns helbredelse, og gik i min nød, trods stor tvivl, til Gröning, der skulle hjælpe mig. Han spurgte mig, om jeg troede at han kunne hjælpe mig. I det øjeblik var jeg overbevist om det. "Hvad mærker De nu?" Dette spørgsmål rettede han igen til mig. Et stik i min venstre tinding, der løb over hjerteområdet til venstre ben, gav mig frygtelige smerter. Jeg troede, at jeg ikke mere kunne holde det ud. "Hvad mærker De nu?" Med ét slag var smerterne som blæst væk. Jeg kunne slet ikke fatte, hvad der foregik med mig. Gröning sagde til mig, at jeg nu skulle gå, han ville fortsat fjernebehandle mig, og jeg ville blive helt rask igen. Hjemme havde jeg igen smerter, som snart tog af igen, i den første tid cirka to gange daglig, og som senere kun kom en gang imellem. I dag føler jeg mig helt rask, og De ser, jeg går nu uden stok, og min gang er lige så normal, som hos ethvert andet menneske. Det er nu omkring ti uger siden.

På mit spørgsmål, hvordan alt det kunne ske, svarede hr. K.: "Jeg ved det ikke, jeg har troet på det, og det har hjulpet mig."

*

Fru W. i H., 31 år gammel led af en alvorlig nervesygdom, og befandt sig på klinikker og anstalter. Den lægelige diagnose lød på sygdom i skjoldbruskkirtlen, mistanke om svulst i hjernen og sindssygdom. Jeg besøgte fru W., og kunne i løbet af samtalen ikke konstatere noget tegn på sygdom. En længere samtale med ægtemand W. resulterede i følgende: Den 19. marts 1949 hørte han om den overraskende helbredelse af Hülsmanns barn. Han opsøgte Gröning, mens hans syge kone lå på klinik i Münster. Gröning stillede diagnosen, uden at vide noget om kvindens sygdom. Han meddelte mig, at helbredelsen ikke ville ske straks, men ville tage tid. Sådan skete

det, min kone føler sig rask lidt efter lidt. Sygdommen er ikke forsvundet helt endnu, men vi mærker en bedring fra uge til uge.

Ved afskeden opsøgte jeg endnu engang fru W. i køkkenet, for fortsat at ønske hende god bedring.

Hr. Biebusch marcherer igen

Et særlig omstridt tilfælde er helbredelsen af hr. Biebusch i Herford. Den toogtredsårige er en personlighed, der er kendt over hele byen. I over otte år så man ham kun humpede møjsommeligt rundt ved stok, selv de mindste trappetrin, eller blot et par skridt, var forbundet med smerter. Desværre traf jeg ikke hr. Biebusch i hans bolig, for han er håndværker, og nu undervejs igen som tidligere. Fru Biebusch giver mig beredvilligt besked om sin mand. Hendes mand, alvorligt hjertelidende og stærkt sukkersyg, befandt sig i lang tid på sygehuset, og man gav ham ikke lang tid at leve i. For to måneder siden klatrede han med største besvær de tre eller fire trin op til sit hus og slæbte sig hen til sin sofa, for selv den mindste anstrengelse var for meget for ham. For cirka otte uger siden opsøgte han Gröning. Fru Biebusch vidste ikke noget om det. Kort tid efter lavede manden op igen, og i begyndelsen nægtede han endog helt at tage sine insulinindsprøjtninger, som han efter en kort pause – godt nok i meget mindre doser – optog igen. Sprøjter for hjertet har han helt givet afkald på. Sin stok bruger han ikke mere, for han går nu som en ung mand igen. Vejstrækninger på over en time giver ham ikke det mindste besvær. Denne tilstand har nu varet i uger, og han håber snart helt at kunne lade være med at tage injektioner.

*

Jeg vil igen føre menneskene ind i Gudshusene og lære dem at bede. Det er ikke for mange gejstlige, men for få.

*

Helbredelse er en regulering. Enhver sygdom, der bliver reguleret, bliver ledsaget af reguleringssmerter. Smerterne kommer og går, til helbredelsen er endegyldig.

Meningsstriden om Gröning

”Farisæere og saddukæere kom nu til ham, og for at sætte ham på prøve, bad de ham vise dem et tegn fra himlen.”

(Matth. 16,1)

På Wilhelmsplatz står mange tusinde helbredssøgende, som har ventet i tre dage. Øvrighedens forbud mod ”udøvelse af helbredende virksomhed”, var ikke rettidigt blevet kendt af de udefra kommende. De må nu læse følgende opslag på huset:

”Efter en fornyet samtale den 7. juni 1949, bliver der under henvisning til lægekommissionens offentliggørelse af 13. maj 1949, af denne kommission, bestående af

Professor dr. Schorsch, Bethel,
Professor dr. Wolf, Bielefeld,
Medicinalråd dr. Rainer, Bielefeld,
Medicinalråd dr. Siebert, Herford

såvel som d’herrer provst Kunst, Herford, kriminaloverinspektør Auer, Herford, og hr. Grönings sagfører, hr. Viering, Bielefeld, og gennem overkommunaldirektøren, repræsenteret af kommunaldirektør hr. Wöhrmann, Herford, vedtaget følgende:

1) Det dekret, som den 13. maj 1949 blev udstedt af Herfords overkommunaldirektør, om forbud mod enhver helbredende virksomhed, bliver opretholdt. Den mod dette dekret givne og udløbne klagefrist bliver forlænget til den 28. 6. 1949, fordi klagefristen fra Dem ikke kom for sent af ond vilje.

2) I denne tid, vil De, efter aftale med overlægerne, endnu engang få mulighed for at bevise Deres helbredelseskunst på alle Universitetsklinikker i den britiske zone i Tyskland, på kommunehospitalet i Bielefeld og Bethel. Det kan også ske på den måde, at De efter aftale med overlægerne, på egen bekostning medbringer patienter efter eget valg i de nævnte klinikker og sygehuse, og behandler dem der.

3) De på hr. Hülsmanns grund eller andre steder opsatte skilte og henvisninger af forskellig art, skal straks fjernes. I deres sted står udelukkende den fulde ordlyd af denne bestemmelse til rådighed.

Jeg gør vitterligt, at De, hr. Gröning, har forpligtet Dem til indtil videre at afholde Dem fra enhver helbredende virksomhed, undtagen i den i afsnit 2) beskevne form.

Sign. Overkommunaldirektøren

Det uholdbare i denne situation, og de stadig større menneskemængder, der ikke veg fra pladsen, foranledigede byens øvrighed til følgende erklæring:

”Herfords byforvaltning ser sig ude af stand til at ophæve arbejdsforbudet mod hr. Gröning, da han ikke opfylder de nødvendige forudsætninger for at udøve helbredende virksomhed. Det er op til hr. Gröning, hos landsregeringen at ansøge om tilladelse efter de i loven forudsete undtagelsesgodkendelser.”

Af ukendskab til denne klare juridiske situation, eller af manglende indsigt i nødvendigheden af forbudet til beskyttelse af befolkningen, strømmer helsesøgende til Herford som tidligere. Denne omstændighed giver ikke byforvaltningen muligheden for at ophæve forbudet, og kun bekymringen og medlidenheden med de alvorligt syge og mødre med deres børn, som imod al fornuft dusætter sig for yderligere sundhedsskader ved længere ophold i det fri, beslutter byforvaltningen sig til ikke at skride ind mod hr. Grönings helbredende virksomhed, før landsregeringen har besluttet sig.

Byforvaltningen gør udtrykkeligt opmærksom på, at den fra nu af ikke mere påtager sig ansvaret for de sundhedsskader, som personer får fra den formentlige helbredelse gennem hr. Gröning, eller ved, at de ellers nødvendige lægelige behandlinger bliver forsømt.

Sign. Overkommunaldirektør

Byforvaltningens modstridende holdning blev den 16. juni 1949 ændret igen, og foranledigede Bruno Gröning til følgende erklæring:

”På grund af dagens samtaler mellem overborgmesteren og Herfords byforvaltning, bekendtgør jeg hermed, at fra nu af bliver helsesøgende ikke behandlet i Herford, med undtagelse af helsesøgende beboere i Herford by- og landskreds. Jeg har til hensigt at udøve min virksomhed på forskellige steder i Vesttyskland. Gennem presse og radio bekendtgøre tid og sted for, hvor og hvornår jeg tænker at udøve min helbredende virksomhed. Fra den 18.6.1949 til 2.7.1949, er jeg ikke til stede i Herford. For dette tidsrum er ethvert besøg med det formål at få en behandling gennem mig, derfor formålsløst. Nærmere bekendtgørelser om min helbredende virksomhed, vil jeg i fremtiden bekendtgøre gennem presse og radio.”

sig. Gröning

Men den til den 18. juni tilladte viderebehandling af syge, blev den 17. juni 1949 afbrudt gennem et nyt, strengt forbud. Menneskemassen på Wilhelmsplads var vokset til trefiretusind personer, der under stormende råb forlangte Gröning: ”Vi vil helbredes, vi vil helbredes!”. Om eftermiddagen samledes en protesterende masse sig foran Herfords rådhus, for at demonstrere mod forbudet. Flere, som var helbredt af Gröning, trængte ind i rådhuset for at skaffe sig adgang til overborgmesteren. En kæde af politibetjente stillede sig imod de fremstormende, hvorved det kom til ube-

hagelige scener. I talekor blev der gang på gang krævet fri virksomhed for Gröning. Men situationen for de ventende syge på Wilhelmsplatz blev vanskeligere fra time til time, fordi Gröning på den ene side ikke måtte hjælpe, og på den anden side kunne de til dels langvejs fra kommende patienter ikke bringes til at forstå myndighedernes forholdsregler.

*

Herfords kriminalpoliti anstrenger sig febrilsk for at oplyse mørket om Bruno Gröning, for med beviser fra fortiden at kaste lys ind over nutiden. Men man har åbenbart ikke hidtil "i akterne" kunnet afsløre ufordelagtige ting om ham, for ellers ville det mærkværdige tovtrækkeri med øvrigheden allerede for længst være blevet til skade for Gröning. I første omgang proklamerer man straffelovens paragraffer, for at hjælpe loven til virkning, og give myndighederne ret. At dette ofte bliver gjort uden megen snilde, vidner allerede tre gange fireogtyve timers ophold i Herford om. Heller ikke reportagerne til nogen aviser giver indtryk af objektivitet. Man læser her ofte kun det negative, og glemmer derved at registrere og kontrollere de faktiske helbredelsesresultater. Af visse formuleringer kunne man endog drage den slutning, at man af hensigtsmæssige årsager hellere ville se et tilbagefald ved opnåede helbredelser, for på den ene side at kunne henvise til rethaveriet, og på den anden side til ophøjetheden.

Men for mig synes det vigtigere og mere værdifuldt, ikke kun inderligt af et glad hjerte at unde de helbredte deres helbredelse, men også at ønske for dem, at de må forblive helbredte. Det har intet med personen Bruno Gröning at gøre, men er blot en menneskelig selvfølgelighed.

Hvad amtslægen siger til det

Medicinaldirektør dr. Siebert, leder af sundhedsstyrelsen, svarede ved min anmodning beredvilligt på forskellige spørgsmål. Som ansvarlig læge for byens sundhedsvæsen, ser han en vis fare ved en sådan tilstrømning af menneskemasser i en by som Herford. Da det drejer sig om syge og meget syge, er der mulighed for epidemier. Især er juli en kritisk måned, hvor der er fare for spredning af børnelammelse, hvis virus endnu ikke er kendt. Man går ud fra, at det kan blive overført af fluer fra menneskelige ekskrementer og spyt til raske. Af denne og andre grunde, har sundhedsmyndighederne pligt til at passe på, at byen ikke bliver stillet overfor sådanne problemer. Som læge udtaler medicinaldirektør dr. Siebert sig med en bemærkelsesværdig objektivitet om Grönings helbredelsesresultater. Han bekræfter muligheden for en helbredelse af funktionelle nerveforstyrrelser, men mener, at Gröning hverken kan erkende eller helbrede en organisk lidelse. Faren ligger dog i, at syge, i håb om at finde helbredelse gennem Gröning, forsømmer et rettidigt indgreb fra lægerne, og således kan lide sundhedsskadelige ulemper. I tilfældet med Biebusch drejede det sig om en kronisk iskias og diabetes, som tvang den syge til i årevis at gå med stok. Hvorvidt der er opnået en helbredelse gennem Gröning, må vi se tiden an. Den plud-

selige holden inde med insulinbehandlingen, betegnede dr. Siebert som en alvorlig fare. I mellemtiden er Biebusch jo vendt tilbage til insulin.

*

Efter en beretning i "Freie Presse", skal regeringspræsident Drake på en pressekonference have udtalt følgende: "Enhver må afgøre med sig selv, om han vil lade sig behandle af Gröning eller ej. Man må respektere de syges ønske, når de føler sig tiltrukket af Gröning, og tror, at denne mand kan hjælpe dem, så længe behandlingen ikke på grund af folkesundheden gør et indgreb fra myndighederne nødvendigt. Selvfølgelig er kendskab til den menneskelige krops opbygning forudsætningen for denne virksomhed.

(Freie Presse Nr. 70 af. 11. juni 1949)

Dette standpunkt kunne man være enig i, når man ikke overlader myndighedernes indgreb "på grund af folkesundheden" til underordnede organer, og undlader en objektiv kontrol. Om "kendskab til den menneskelige krops opbygning" absolut er en nødvendig forudsætning, kan debatteres. Det synes vel vigtigere at vide besked med den menneskelige sjæl, end for eksempel antallet af ryghvirveler. Her ligger efter mit skøn det centrale punkt i hele stillingtagningen for og imod Gröning. Man kan bringe ham til fald med den bogstavmæssige udlægning af loven. Men da han ikke er "heilpraktiker" i almindelig forstand, men er vokset lagt ud over rammerne for en sådan beskæftigelse, må man her anlægge en generøs målestok, hvis man ikke helt vil afvige fra formaliteterne. Resultaterne vil altid være afgørende, og det er derfor en samvittighedspligt for myndigheder og den faglige videnskab, omhyggeligt og objektivt at kontrollere og beslutte. Først sådan vil alle nødvendige foranstaltninger for samfundet blive forstået, og helt blive accepteret af dette. Det hører til begrebet et frit demokrati, uindskrænket at give hver enkelt person en ret og frihed, som ikke konsekvent kan fjernes af et højere organ.

Hvad sker der fortsat?

Efter det officielle forbud mod Grönings fortsatte helbredende virksomhed i Herford, skal der endnu ikke sættes en slutstreg under dette kapitel. Gröning har besluttet sig til foreløbig at virke udenfor byen Herford, og senere kun at behandle lidende fra Herford by og amt fra sin bopæl. Hvordan stiller man sig praktisk til dette? Forlanger myndighederne identitetskort til kontrol af de mod Herford valfartende syge og sygelige? Udsteder de et almindeligt indrejseforbud til byen?

Vi tror ikke på, at paragrafferne vil være stærkere end råbet efter helbredelse fra de hundredetusinder af syge og håbende. Man må finde en ordening, så man undgår det-

te kaos. Med forbudet alene kan man ikke føre bevis for, at Bruno Grönings utrolige resultater ikke er nogen resultater. "Mysteriet fra Herford", som det bliver kaldt af nogen, "miraklet", som andre kalder det, de spontane helbredelser og de mærkværdige fjernhelbredelser, kan ikke bringes ud af verden med et skuldertræk. Man må forsøge at forklare disse ting på naturlige måder, eller tro på overnaturlige kræfter, på spørgsmålet "hvad sker der fortsat?", må der følge af et klart og fornuftigt svar. Til dette sker, vil der endnu gå nogen tid. Alle helsesøgende gør dog klogt i at vente på beskeden fra kredsen om Bruno Gröning, og ikke at skulle påtage sig risikoen for en lang rejse. Gröning har meddelt, at han vil optage sit virke overalt i Tyskland, og at han selv vil komme til de syge. Det nytter heller ikke at skrive breve, når man husker, at der i dag dagligt kommer 3.000 forsendelser til Grönings adresse, hvis bearbejdelse må være en sag for mange mennesker, som han ikke råder over, og sandsynligvis heller ikke kommer til at råde over.

Det er en selvfølgelig opgave at imødegå falske rygter, som bliver sat i gang imod Gröning. I en pressemeddelelse, som blev udbredt fra et stort efterretningsbureau, stod der, at Gröning lod sig tiltale som "mester", og at han kaldte sine omgivelser for "disciple". Under mit flere dages ophold i Herford i Grönings nærmeste omgivelser, er der aldrig brugt sådanne betegnelser. Sådant en forskruethed svarer ikke til denne mands person, som er fremmed for al kunslethed og skaberi. Den myte, som er udbredt om ham, udgår vel nødvendigvis fra de mennesker, der er tilbøjelige til at overdrage alt, hvad der er uforståeligt for dem, til området for det oversanselige. De som spørger, hvad jeg har at sige til det, ville jeg gerne svare med Shakespeare: "Der er mere mellem himmel og jord, end jeres skolelærdom drømmer om, Horatio!" (Hamlet 1,5).

Før jeg tog bort fra Herford, aflagde jeg endnu et besøg hos byens katolske gejstlige. Denne sjælesørger, en værdig og respektindgydende personlighed, udtalte sig med suveræn afklarethed og dyb ansvarsfølelse om tilfældet Gröning. At han på mit spørgsmål om kirkens mening fremlagde en bestemt reservation, er naturligt. Han anser først og fremmest Gröning som en sag for den lægelige videnskab, og ikke som kirkens sag. I øvrigt kunne enhver jo – hvis han søgte og håbede på at finde helbredelse hos Gröning – handle efter sin egen vilje. Jeg kommer bevidst med denne mening ved slutningen af denne beretning, og understreger den med min protestantiske tænkemåde, som jeg sammenfatter med ordene på Luthers mindesmærke i Wittenberg:

"Er det Guds værk, vil det bestå,
er det menneskeværk, vil det forgå."

Dr. Phil. A. Kaul

Tilføjelse

Det, der hidtil er sagt, omfatter tilfælde, som jeg enten selv har iagttaget eller har kunne opleve på nærmeste hold, eller på grund af en omhyggelig kontrol har kunnet bekræfte hos helbredte. Det i det følgende afsnit gengivne, indfører jeg med udtrykkelige henvisning til, at jeg hidtil ikke har haft lejlighed til selv at overbevise mig om det. Jeg regner denne henvisning for særlig nødvendig, fordi jeg overfor mine læsere ikke vil mistænkes for at have viderebragt rygter og snak, som ikke kan klare en efterkontrol.

Af Grönings omgivelser blev det meddelt mig:

I Bocholt lå en kvinde i en håbløs tilstand, al lægelig kunst syntes forgæves. Den alvorligt syge blev taget vare på af et familiemedlem, en læge. Den syges familiemedlemmer havde hørt om Bruno Grönings mærkværdige helbredelser, og begav sig til Herford. De fik adgang til huset på Wilhelmsplatz nr. 7, og her skete der følgende: Det var allerede over midnat, da manden og kvinden fra Bocholt fremlagde deres sag for Gröning. Der blev ikke talt om sygdommen. I et andet værelse i huset lod Gröning skrive et referat af sygdommen, som blev læst op i nærvær af vidner. Grönings diagnose blev bekræftet af begge personer. Men det mærkværdigste skulle endnu komme. Gröning fastslog nøjagtigt på dag og klokkeslæt, hvordan sygdomsforløbet ville ske hos kvinden i Bocholt. Han sagde på forhånd, at den alvorligt syge allerede i kort tid kunne rette sig op i sengen, om nogle dage stå op, for til sidst, efter endnu nogle dage, ville være fuldstændig helbredt. Begge personerne fra Bocholt blev anbefalet telefonisk at spørge sig for i Bocholt, og få at vide, hvad der var sket i mellemtiden. Kort tid efter kom meddelelsen, at der var sket en forvandling med den syge, og at Grönings forudsigelse allerede i fuldt omfang var sket. Fortsatte beretninger fra Bocholt bekræftede forløbet af helbredelsesprocessen, sådan som den var blevet beskrevet af Gröning. Den håbløst syge kan allerede imødesee sin fulde helbredelse.

*

Dr. Jens Bergfeldt beretter i en brochure*) følgende:

Fru Hunecke fra Ahlen i Westfalen fik for 15 år siden multipel sklerose, en endnu i dag uhelbredelig sygdom, der påvirker hele den menneskelige krop med lammelser, til den dør, den ene tidligere, den anden senere. Denne syge blev allerede kørt i rullestol, hele underkroppen var lam, ansigtet stivnet med en ensidigt krampagtigt fortrukket mund, synet i den grad forringet, at hun kun kunne se mennesker og genstande som meget svage omrids på en meters afstand, og længere borte kunne hun ikke se noget. Også hørelsen var forringet. Da man havde fortalt hende om Grönings vidunderlige helbredelser, bad hun indtrængende sin mand om at bringe hende til Herford. Hun troede fast på, at hun der ville blive rask igen. Hendes mand kunne ikke afslå den alvorligt syges ønske, og bragte hende møjsommeligt til mirakeldoktorens bolig. Huset for hans virke var igen belejret af hundreder af helsesøgende. Alle anstrengelser for at få personlig adgang slog fejl, da Gröning tilmed havde fået forbud

mod at helbrede. Fru Hunecke blev anbragt i haven på Wilhelmplatz 7s private grund, hvor hun time efter time tålmodigt opholdt sig midt mellem alle de ventende, til Gröning endelig om eftermiddagen viste sig på altanen og talte til mængden. Han henviste udtrykkeligt til, at forbudet hindrede ham i at sætte sin helbredende kraft i virksomhed. "Men hvis der alligevel skete noget, og hvis nogen alligevel blev raske", sådan udtrykte han sig, "så kan jeg ikke gøre for det!" – Umiddelbart efter disse ord, fortæller denne syges ægtefælle, skete der en ejendommelig forandring i min kones ansigt: Det udstrålede pludseligt lys, den fortrukne mund trak sig tilbage i sin tidligere stilling, og sløret veg fra øjnene. Grönings helbredende kraft var trådt i virksomhed. Kvinden så tydeligt sine nærmeste omgivelser, og fra minut til minut også de fjernere. Hun rettede sig op, og næsten helt uden fremmed hjælp begyndte hun at gå. Hun gav sin forbavselse og glæde udtryk i et helt igennem normalt sprog. Ved den lykkelige ægtefælles arm gik kvinden, der i næsten 15 år ikke kunne bevæge sig frem uden fremmed hjælp, fra nu af gennem mængden.

Flere dage efter viste ægtemanden sig igen i Grönings kvarter for at afgive sin 'beretning'. Den lød jævnt og ligetil: Fremadskridende bedring. Den endnu for få dage siden uhelbredelige kvinde, var allerede begyndt at overtage sine husmoderlige pligter. "Jeg føler det", sagde ægtemanden Hunecke, "som om jeg har fået min kone igen som et nyt menneske!" "Siden vi kom tilbage fra Herford", fortsatte han, "aftager strømmen af besøgende i vores bolig ikke mere. Selv vores gamle huslæge har ikke villet undlade at gøre min kone sin opvartning, og inderligt ønske hende tillykke med resultatet. Og rullestolen", sagde Hunecke, "som jeg først kun tog på prøve og endnu ikke havde betalt, kan jeg nu levere tilbage igen. Jeg har dermed sparet 250 DM, som jeg til sin tid vil give til et velgørende formål. Det har jeg lovet hr. Gröning!"

*) Herfords Wunderdoktor, Heinz Schilling Verlag, Wiedensahl und Minden

*

I "Freie Presse", som Gröning skarpt afviser, skriver en journalist blandt andet følgende: Ved mit besøg på Wilhelmsplatz forsøgte Gröning et eksperiment, hvor han ville demonstrere, at han med sin angivelige gave kunne læse fremmede menneskers tanker. Idet han pegede på mine notater, sagde han: "Jeg ved nøjagtigt, hvad De har skrevet!" Mit skeptiske svar, at han vel næppe kunne tyde min stenografi, afviste han med et smil.

Men nu blev han alvorlig, for jeg skulle være vidne til det første "mirakel". En 60-årig invalid fra Ruhrområdet kommer herind, læner begge stokke, som han støttede sig til, mod en stol, og går de sidste skridt uden hjælp – hen til Gröning . Begge ben var efter hans oplysning lamme på grund af iskias. Igen Grönings hemmelighedsfulde viften foran den syges ansigt, et sug på cigaretten, og så gik det løs: "Løft det venstre ben, De kan gøre det!" Den gamle forsøger det. "Højere!" befaler Gröning. Inden der

var gået et minut, løfter den gamle afvekslende højre og venstre ben til mavehøjde, og gennemfører en ubehjælpssom dans med stive lemmer.

Da Gröning mærkede, at den invalide var et særlig velegnet objekt, fortsatte han sit eksperiment. Han lod ham strække sin højre arm ud og konstatere, at den var hård, hvad der egentlig er selvfølgelig ved anspændte muskler. Så befalede han: "Kødet bliver blødt!" Den gamle var stum af forbavselse, mærkede på sin arm og indrømmede, at det var sådan. Gröning gentog sit "mirakel" med den venstre arm, og opfordrede mig til selv at overbevise mig. Men, oh under, armen var lige så fast og muskuløs som tidligere. Det var en pinlig situation midt i den mirakeltroende skare, som kun en nødløgn kunne redde. Så tog Gröning en af den lammes krykkestok, og splintrede den med slag over underarmen. Da den anden stok ikke straks gik i stykker på samme måde, opfordrede han sin sekretær til at slå til af al kraft. Slagene blev ført med stor kraft. Det må have været overordentlig smertefuldt, men Gröning ikke så meget som blinkede. Men krykken forblev hel, for den var af hasselnød. Gröning blottede sin muskelstruttende arm med ordene: "De ser ingen spor af slagene her!" Og sandelig; ingen af de omkringstående så den lette rødmen på huden. Hypnose? Suggestion?

"Darmstädter Echo", som på forsiden i sit nummer fra 21. juni dette år, offentliggjorde den videregivne DENA²-melding, skrev næste dag under overskriften "Hjælper af medlidenhed?" følgende:

K.S. Den kendte tyske læge Alexander Mitscherlich skriver i sin bog: "Frihed og ufrihed i sygdommen", at lægens egentlig gerning kun kunne bero på grundlag af de medmenneskelige tilknytninger, og "medlidenheden" må bestemme beslutningen af det lægelige hjælperkald. Læste man i gårsdagens udgave DENA-meddelelsen i denne avis om den westfalske "mirakeldoktor", kunne man ikke afgøre, om der her var tale om en medlidende hjælper eller om en farlig kvaksalver. Godt nok blev der berettet om helbredelser, men de skeptiske stemmer fra lægelige og kirkelige kredse, overdøvede de positivt forekommende øjeblikke. Hvem er nu denne mand, og hvad vil han?

Bruno Gröning stammer fra Danzig, og bor nu i Herford. Allerede fra sit russiske krigsfangenskab er han kendt for sine helbredelser, men i Herford havde han – som vores særkorrespondent meddeler – sine hidtil største resultater. Således befriede han en dreng for (efter lægernes mening) udsigtsløst muskelsvind, og kommunaldirektørens kone gav han, trods en lammelse af leddene, bevægeligheden i hendes af lemmer tilbage. Han arbejder uden medikamenter og apparater, kun med en "naturkraft".

² Det "Deutsche Nachrichtenagentur" (forkortet DENA) var siden efteråret 1945 beskæftiget som presseagentur i den amerikanske besættelseszone.

Lægerne og videnskabsfolkene står naturligvis meget kritiske overfor disse fænomener, men skarer af handicappede og smerteplagede søgte, og mange fandt, hos Gröning befrielse for deres lidelser. Sådan blev en helbreder uden doktorhat på en vis måde en "læge" for dem, der havde tillid til ham.

Fra sygekassevæsenet er begrebet "forsikringsansat læge" kendt. Sådan kaldes en lægelig embedsmand, som i almindelighed mere nyder sygekassens end patienternes tillid, da sådan en læge skal beskytte sygekassen mod et overmål af tilskud. Penge spiller nu den omvendte rolle for "mirakeldoktoren" i Herford: Han afviser selv det ringeste honorar. Hans overbevisning, at Gud har kaldt ham til at helbrede syge, forbyder ham at tage imod nogen som helst betaling. Han ernærer sig simpelthen ved, hvad hans værtsfolk giver ham af levnedsmidler. Tager han også kun en eneste pfennig, så – sådan tror han – vil han miste sin helbredende kraft. Dermed stiller han sig (i det mindste indtil nu) i den store række af autoriserede og ikke autoriserede kæmpere mod sygdom og smerter, der, som dr Mitscherlich kræver det, vil helbrede af medlidenhed, og ikke på grund af pengene.

*

"Rhein-Neckar-Zeitung" fra 28. juni 1949 (nr. 122) offentliggjorde følgende meddelelse fra Düsseldorf, som her bliver viderebragt uden kontrol af rigtigheden:

"Socialministeriet for Nordrhein-Westfalen har forbudt den hamburgske [sic!] mirakeldoktor Bruno Gröning enhver fortsat helbredelse i landet Nordrhein-Westfalen, og har til hensigt at stille denne "Messias" for retten på grund af uagtsomt manddrab. Gröning, der hævder at få blinde til at se og døve til at høre, befinder sig i øjeblikket på en rejse gennem Nordvesttyskland, hvor han har den samme tilstrømning som i Rhinlandet. Socialministeriet har allerede i længere tid iagttaget mirakeldoktorens virksomhed, og var meget foruroliget over den massepsykose, som udgår fra ham. Efter at to af hans "behandlede" er døde i Bielefeldt, som havde forsømt at opsøge en praktiserende læge, har ministeriet fra nu af udstedt forbud mod at praktisere.

Jeg giver også denne fremstilling videre, for ikke at blive mistænkt for kun ensidigt at have behandlet tilfældet Gröning. Men de forskellige kommentatorers skrivemåde er mange gange fordomsfulde. En stor del af de helsesøgende, og de allerede i dag mange tilhængere af Gröning, har stærkt afvisende taget stilling til de usande beretninger i nogle aviser. Især føler de, der er blevet helbredt af Gröning, sig kaldet til at kæmpe for deres velgører, også i den offentlige mening. Jo mere fagligt disse spørgsmål bliver behandlet, jo mere tjener de sandheden. Dr. K..